

vydavatelstvo
BESTSELLER

Shh...

KLAMÁŘKA

KLAME, ABY PREŽILA. VYDRŽÍ TO VŠAK NAVŽDY?

VERONIKA FECKOVÁ

VERONIKA FECKOVÁ

KLAMÁRKA

Veronika Fecková

Klamárka

Copyright © by Veronika Fecková

Cover design © by Michal Forman

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

*Pre všetky klamárnky,
ktoré musia klamať,
aby prežili*

ISBN: 978-80-8252-051-7 pdf

Prológ

Braček,

nemám premyslený trápny list na rozlúčku ani iné kraviny. Vieš, že ja na to nie som.

Veľmi ťažko sa mi to priznáva, ale som chorý. Moja žena o tom nevie a ani nikto iný okrem lekára, a tak to dúfam zostane, až kým tu už nebudem. Nepýtaj sa, prečo sa neliečim, nejde to a ani to nechcem. Je mi ľúto, že sa už neuvidíme a nestihnem Ti povedať, ako som ťa mal rád. (Viem, aj mne to znie zženštilo, takéto výlevy nie sú pre nás dvoch. No raz sa to muselo stať.)

Teraz všetky žarty bokom. Píšem Ti ešte teraz, pretože situácia je vážna. Niečo sa deje u mňa vo firme a v tejto chvíli verím už iba Tebe. Ľudia, ktorým som veril, ma oklamali a stále mi klamú do očí. Dejú sa tu podvody a najhoršie je, že sa cez firmu najskôr asi perú prachy. Cítim, že to už nestihnem vyriešiť a nahlásiť to polícii nemôžem, pretože moja Michelle bude mať onedlho iné starosti. Keď tu nebudem, neviem, či by tomu zvládala sama čeliť.

Viem, že to asi prehánam s tými žiadosťami a asi chcem už veľa, ale postaraj sa mi o ňu, prosím.

Joe

1. MICHELLE

„Ticho,“ upozornila som ho a pricapla mu ruku na ústa, keď mi vrčal do ucha a prirážal ešte silnejšie. Nemenil tempo, raz zavrčal, potom zasunul, a napokon sa so stonom vytiahol. Mohla by som mu to počítat a presne by som vedela, koľkokrát to urobil. Vôbec som si ten sex neužívala. Iritovali ma jeho zvuky, akoby ich mal nacvičené. Žiadna obmena, rýchlosť alebo zmena tempa, aby ma vyniesol do výšin. Jediné, čo bolo dobré, bolo to, že ma držal za zadok vo výške svojho vtáka, opretú o stenu a za to mu dávam body k dobru, pretože mal vypracovaný chrbát, ramená a udržal ma. Inak žiaden úžasný zážitok, po ktorom by som ho chcela ešte raz.

„Už budem, poď, láska.“

A tým slovom na L ma úplne znechutil. To myslí vážne? Po hodine zoznámenia? To nevie byť originálny? Moje vyvrcholenie ma zďaleka obišlo, ale on si to ani len nevšimol. Ešte stále do mňa búšil ako do kovadliny, keď vtom niekto otvoril dvere a odkašľal si.

„To hádam... dofrasa, Michelle! Myslela som si, že tu mám zlodejov!“ V momente, kedy som ešte stále bola omotaná okolo blondiaka ako chobotnica, držiac sa, aby som náhodou nespadla, náš vyrušila moja šéfka Liv. V tom prítmí bolo vidno, ako očervenel a znehybnel. A naše číslo tým pádom definitívne skončilo.

„Už som chcela volať políciu!“ hromžila. Ale ako rýchlo dvere otvorila, s takou rýchlosťou ich za sebou aj zavrela.

Mala by som sa hanbiť? Vôbec. Na to ma už dostatočne pozná. Vytiahol sa zo mňa a spustil ma na zem. Šok a strach v jeho očiach pripisujem neskúsenosti a jeho mladému veku. Zrejme sa zľakol viac, než bolo nutné. Ja už svoju šéfku poznám a tá mi dá akurát po prstoch, a spolu sa na tom pri káve dobre zasmejeme.

„Doriti, čo to malo znamenať?“ Pozrel na mňa, mykol hlavou k dverám a rýchlo si zapínal rifle a opasok.

„Moja šéfka, takže...“ Zdvihla som obočie a položila si ruky cez prsia.

„Chápem, padám.“

Natiahla som na seba legíny a napravila si čiernu košelu, ktorú som nosila ako barmanka. Z dverí som vykukla prvá, ale o takomto čase tu už väčšinou nikto nie je, tak sme mohli vyjsť. Zaujímalo by ma, prečo tu bola Liv tak neskoro večer.

Blondiaka som potiahla za rukáv trička, chudák, triasol sa od strachu ako ratlík. Šklbalo mi kútikmi úst, ale nechcela som sa nahlas rozosmiať. Mala som k nemu trošku úcty, ale iba maľinkej. A to iba preto, že dobre vyzeral, inak nestál za veľa.

Odomkla som dvere a vystrčila ho von z reštaurácie. Ešte sa rozhodoval, či mi dá bozk na rozlúčku, ale ja som mu to uľahčila a zavrela mu dvere rovno pred nosom. Keď som zamykala, počula som za sebou kroky a potom odkašľanie. Liv sa oprela plecóm o stenu vedľa dverí do šatne a neschádzal jej úškrn z tváre typu: *Čo som hovorila?*

Povzdychla si a zatvárla sa naoko vážne.

„Aspoň ten zajačik stál za to?“

Pri pomyslení na toho mladého som sa usmiala. Večer, keď som mu dávala popri účtenke odkaz, nech ma počká, som od neho očakávala viac. Ale teraz? Vážne uvažujem nad tým, čo som na ňom vlastne videla.

Prevrátila som oči. „Vôbec.“

„Tak sa nabudúce kroť a vezmi si ho k sebe.“

Pri zmienke o tom, že si mám vziať chlapa k sebe domov, som sa zachvela. U mňa doma? Nikdy.

Radšej som zmenila tému a pozrela na hodinky na ruke.

„A čo tu ty robíš o takomto čase?“

Bolo krátko po pol jednej v noci. Zatvorili sme o dvanástej a blondiak na mňa čakal na pánskych záchodoch. Potom som ho vzala do skladu a snažila sa vypustiť nahromadenú frustráciu, lenže chlapec sklamal. Sexy vzhľad nezaručuje dobrý výkon. To si musím zapamätať!

„Je to môj podnik, môžem si tu robiť, čo len chcem,“ odvrkla a pozrela sa bokom.

„Vieš koho ojebávaj. Čo, tichá domácnosť?“

Pravdepodobne jej snúbenec Will niečo vyviedol a ona sa utápa v práci ako obvykle.

„Nie, jeho strýko má zajtra rozlúčku so slobodou,“ zatvárila sa znechutene, čo ma len viac rozosmialo.

„Chápem, takže oni si užívajú a teba to škrie? Veď aj my si môžeme užiť babskú jazdu.“

„Nie, nie, ja do žiadneho podniku nepôjdem, v žiadnom prípade,“ ukazovala na mňa prstom. Pochybnosti mala vpísané v tvári, poznala som ju už veľmi dobre, tak ako aj ona mňa. Vedela, čo mi preletelo myslou.

„Ale prečo nie? Kde inde sa nám dostane takých výhod ako v klube Star? Dnu sa dostaneme zdarma a určite ti vedia aj vyhradiť salónik. Baby budú určite za, tak nad čím váhame?“

Nápad ísť do klubu sa mi začínal páčiť čoraz viac. V hlave sa mi to už pekne rysovalo.

Zo sprchy som vyšla uvoľnená a zrelaxovaná. Dnes ma nič nevyvedie z miery, ani žiaden blondiak, ktorý nevie, ako na to. Ale zistenie, že som to práve dostala, ma poriadne vytočilo.

To vážne? Práve dnes?

Siahla som po škatulke tampónov a ostala vytočená ešte viac. To snáď nie... posledný tampón. Prekutrала som celý šuplík pod umývadlom a nič viac som nenašla. Sakra, mám iba hodinu na to, aby som sa vychystala a vyrazila do mesta, inak budem meškať. V hlave som si poznamenala, že sa musím zastaviť v obchode.

Oblečená do modrých šiat, namaľovaná a pripravená vyraziť, som nastúpila do čakajúceho taxíka a nadiktovala šoférovi adresu najbližšieho obchodu. Babám som napísala hromadnú správu, že sa stretneme pred klubom.

Ako som hovorila, plán bol jasný a babám známy. A dokonca sa aj tešili. Takto sme organizovali naše spoločné stretnutia a nálety na bary pravidelne, až kým sa každá „nezaláskovala“, a tým naše babské večery padli.

Ja ako jediná nezadaná som ich polovičkám dosť liezla na nervy, keď som baby volala von. S Liv sme boli často spolu, aj keď iba v práci. No chýbala mi spoločnosť.

„Počkajte ma, iba si odbehnem,“ povedala som taxikárovi, keď zastavil na parkovisku pred samoobsluhou.

Vošla som do obchodu a rýchlo mierila k oddeleniu drogérie, nech si čím skôr kúpim to, čo potrebujem a vypadnem. Samozrejme, že mi neušlo, ako si ma predavači obzerali. Vo vysokých lodičkách a krátkych šatách som určite nezapadala medzi bežných nakupujúcich.

Vzala som si tampóny a trielila k pokladniám. V jednej uličke som zazrela celkom dobrý kus, plavé vlasy, vysoká postava, vek presne sa hodiaci k mojim preferenciám. Zapozerala som

sa na neho s myšlienkami, že tento by snáď stál za hriech, ale rýchlo som sa spamätala a uháňala ďalej. Ak nechcem čakajú-
cemu taxikárovi zaplatiť celé týždenné prepitné, tak si musím
naozaj pohnúť. Otočila som sa smerom k východu a pocítila
iba tvrdý náraz. V sekunde som skončila na zemi.

„Aaaaaau!“ zaskučala som. Noha ma rozbolela ako šľak.

„Ospravedlňujem sa vám, slečna, ale vbehli ste mi pred vo-
zík,“ sklonil sa ku mne chlap, ktorý ma zrazil. Dotkol sa môjho
členku a ja som od bolesti zjojkla.

Zrazu aký starostlivý, pomyslela som si, čo ma iba viac vy-
točilo.

„Dofrasa, to nemyslíš vážne! Ja že som ti vbehla?! Čo si sle-
pý? Kriste, moja noha!“ začala som mu hneď tykať. Chrlila
som na neho nadávky a ignorovala ľudí, ktorí sa pristavili, aby
videli toto divadielko.

„Veď som sa ti ospravedlnil, nie je to moja vina,“ hromžil
a zodvihol ruky v obrannom geste. Aj on mi začal tykať, zrej-
me sa mu nepáčili moje slová.

„Je to tvoja vina. Kurva, to bolí!“

Slzy sa mi tlačili do očí, ale snažila som sa ich žmurkaním ro-
zohnať. Nie, nebudem ukazovať žiadnu slabosť, nikdy. A tomu-
to chlapovi už vôbec. To sa mi hádam sníva, on sa mi vyšciera?
Mračila som sa na neho, však mu ten úškrn z tváre zmizne.

„Môžeš vstať?“ Podával mi ruku, ale odmietla som a pokú-
sila sa vstať sama. Najprv som sa pretočila na štyri, jasné, že
to muselo byť komické. Môj zadok pred jeho tvárou, nech si
to aspoň vypije, chumaj. S vyzutou lodičkou som sa snažila
postaviť, no nešlo to. Či som chcela alebo nie, musela som sa
chytiť jeho ruky, no on ma ešte aj objal v páse a postavil. Pevne
ma zovrel nad rebrami, aby si ma pridržal. A keď vravím, že
pevne, tak myslím naozaj pevne.

Ak by som nebola našťvaná na tohto dementa, ktorý ma zvalcoval, určite by som si takýto pevný stisk užila. Stála som na jednej nohe, druhá bola... v riti. A mala som neskutočnú chuť ho z celej sily nakopať.

„Čo teraz?“ lamentovala som nad zrejme zlomenou nohou. Čo ma zrazil tankom? Nie, došľaka, to on je ten tank.

„Slečna, máme zavolať sanitku?“ spýtala sa ma jedna z predavačiek. Spomenula som si, že ma čaká taxík.

„Nie, mám vonku taxík, ďakujem.“

Neviem odkiaľ, ale doniesli mi stoličku a ja som sa na ňu posadila. Stáť na jednej nohe mi veľmi nešlo. A dotýkať sa muža, ktorý bol vinníkom celej tejto situácie, som naozaj netúžila. Chvíľu, keď som sa stala stredobodom pozornosti, som si vôbec neužívala. Niektorí nakupujúci sa už rozprúchli a iní ostali stáť a pozeráť na nemohúcu Michelle. Ten chlap si kľakol a obzeral si moju nohu, chytil ju do rúk a prehmatával.

„Nebodaj si lekár?!“ vyštekla som na neho, hoci mi dotyk jeho studených rúk nebol nepríjemný. Chlad bol teraz to jediné, čo som potrebovala. Pokrútil nesúhlasne hlavou a niečo si zašepkal. Potom sa pozrel hore na mňa cez dlhšiu krútiacu sa ofinu.

„Opúcha ti to, je potrebné ísť na pohotovosť,“ uprel na mňa prenikavý pohľad a ja som konečne vnímala niečo iné, než len bolesť v nohe. Vnímala som jeho výrazné oči, také podobné, ako mal... Zaplašila som tú myšlienku a riešila radšej muža predou mnou, aký je to idiot. Tvárila som sa hrdinsky, ale v duchu som ostošeť nadávala. Zrazu vstal a kráčal preč.

„Ostaň sedieť,“ zamrmlal ponad plece.

„Akoby som aj mohla niekam odísť, blbec.“

Ale to už nepočul.

To snáď nemyslí vážne, že ma tu takto nechá?! Ten jeden bezcitný, arogantný...

Idiot, debil, chumaj... mám pokračovať ešte ďalej v nadávkach? Mohla som sa hnevať, koľko som chcela, aj tak ma donútil ísť na pohotovosť, a to aj po mojich protestoch, že som v pohode.

„Nie si,“ odvrkol takým hrubým hlasom, že som tú ozvenu cítila aj v žalúdku.

A keď hovorím donútil, tak ma v zlomku sekundy zodvihol na ruky ako princeznú a kráčal so mnou, akoby som nevážila ani gram. Jeho pevné ramená, ktoré ma niesli, by si zaslúžili pochvalu.

Čo to trepem, neznášam ho! Michelle, spamätaj sa!

Aj po mojej námietke, že ma vonku čaká taxík, iba odvrkol, že ho poslal preč. Čo je toto za človeka?

Odniesol ma k svojmu autu a jednou rukou otvoril dvere a vsunul ma dnu ako malé decko. Momentálne veľmi neposlúšne, lebo som sa naozaj nevedela od tej zlosti zmestiť do kože. Bola som nahnevaná, no jemu som evidentne zmarila nejaké plány, lebo iba zvieral volant a silno stláčal sánku. Pozerala som von oknom a nechala sa učičikať tmou mesta, ktoré sa mihalo poza okná. Do nosa mi udrela vôňa, ktorá sa miešala v aute a tá mi nahľadávala všetky zvyšné zdravé bunky.

„Ako sa voláš?“ zaznelo spredu. Hoci hudba hrala dosť nahlas, podskočila som od ľaku. A to som si myslela, že ma nič nevystraší. Ostala som ticho, pretože mu určite nebudem vešať na nos žiadnu informáciu.

„Môžem niekomu zavolať?“

Opäť som mlčala, ale napadlo mi, že sa dievčatá budú strachovať, kde som. Napísala som im pre istotu, čo sa stalo.

Ten hundroš si začal pospevovať, akoby bol v aute sám a svet bol pre neho iba gombička a moja noha ani trošku netrpela. A keby aspoň vedel spievať!

Naozaj som si ho chcela obzrieť a oči túžili zablúdiť k jeho tvári, lenže moja tvrdá povaha to nedovolila. Snažila som sa ho ignorovať, lebo každú vec, ktorú by urobil, by som iba ošomrala a zavrhla. No čo, neodsudzujte ma za to, aká som zlá, veď mi predsa ublížil.

Bola som nepokojná s boľavou nohou, sediac na zadnej sedačke jeho drahého auta. Vôbec sa k nemu nehodilo. Rozmýšľala som, či ho niekomu ukradol, alebo je to iba šofér, ktorý si zabudol vziať rovnošatu? A to som si myslela iba preto, lebo mal na sebe kockovanú flanelovú košeľu a otrhané rifle ako nejaký drevorubač. Čo robí v našom meste, preboha?

Zaparkoval auto hneď pred dverami, akoby sa ho vôbec netýkala zákazová značka a vystúpil von. Otvoril zadné dvere a ponúkol mi ruku. Horší pohľad ako v tejto chvíli som na neho hodiť nemohla.

„Ideme,“ zašomral.

Keď videl, že sa nezberám zo sedadla, iba zavrčal ako nejaký Tarzan a ešte mi moje ignorovanie dal patrične vyžrať, keď si ma prehodil cez plece a odniesol na príjem v chirurgickej časti nemocnice.

„Ty si neskutočný!“ Buchla som ho po chrbte, ale to by som mohla pokojne búšiť aj do skaly.

„A ty nevďačná!“ Kráčal ďalej, akoby sa nechumelilo. Všimla som si pohľady sestričiek a iných pacientov, ktorí sa pochechtávali na mojom nevychovancovi.

„Ja, že som nevďačná? Doriti, veď si ma zrazil! Daj ma dole, ty neandertálec!“

Môj krik na neho zaúčinkoval a rýchlo ma položil na lavičku ako kus dreva. *Nevravela som, že je to drevorubač?*

„Nech sa páči, princezná,“ rozťahol doširoka úsmev a žmurkol. Alebo sa mi to iba zdalo, keď som si buchla hlavu o stenu?

„Muselo to byť? Au!“ Šúchala som si to miesto, kým mi v ňom neprestalo tepať.

„Sama si to chcela!“

Naklonil sa ku mne a pozoroval zblízka moje oči. S kýmkoľvek by som vyhrala očný súboj, no s ním sa mi to nepodarilo. Snažila som sa uhnúť pohľadom, pretože jeho oči boli až príliš vrele a vypovedali, že vedia mnoho. A práve preto boli nevyzpytateľné.

A okrem toho, pozeráť sa do nich a strácať sa v hnedozelenej farbe so zlatým okrajom... akoby som sa pozerala do minulosti a cítila, že sa vo mne niečo láme a to ma zabíjalo.

Teraz, keď som po röntgene sedela na posteli na oddelení ortopédie, som musela byť ticho. Najideálnejšie by bolo zamknúť svoju hubu a vyhodiť kľúč.

Môj osobný tank, ktorý ma nabúral - viem, znie to divne aj mne samej -, sedel poslušne na chodbe a čakal. Čo si myslí, že dostane pochvalu ako pes? Žiadnu kosť mu nehodím.

Už keď som bola ako-tak upokojená po slovách lekára, že je to iba mierne vyvrtnuté a netreba na to sadru, som si iba povzdychla.

„Slečna Hansenová, pokúste sa nohu zaťažovať čo najmenej, odporúčam prikladať ľad zabalený v uteráku. A nechávajte nohu vo vyvýšenej polohe najbližšie dni. Potom by ten opuch mal ustúpiť,“ vysvetľoval mi.

Mne sa už v hlave krútili kolieska, ako, preboha, zvládnem iba sedieť alebo iba ležať? A čo práca? Budem musieť siahnuť na účet... nie, na ten určite nie.

Odkášľal si, aby upriamil na seba pozornosť, pretože som sa

strácala v miernej panike. „Predpíšem vám lieky proti bolesti, za chvíľku tu bude sestra a donesie vám barly.“

Pri tej predstave som skoro odpadla. Ja mám chodiť s tým čudom?

„Robíte si žarty? Ja nemôžem chodiť s barlami!“ Až teraz začala panika.

Lekár sa zasmial. „Verím, že to nejako zvládnete,“ pozrel na moje nohy a následne na lodičky, položené na stoličke vedľa postele. „Keď zvládnete chodiť v tomto, tak o tom nepochybujem.“ Podal mi ruku a odišiel z miestnosti. Namiesto neho sa vrátila zdravotná sestra v svetlomodrej uniforme.

„Na chodbe vás čaká slečna Collinsová, môžem ju pustiť ďalej? Pýtala sa na vás.“

„Áno, ďakujem, je to priateľka.“

Našťastie, že som premýšľala o tom, kto ma vyzdvihne. Keď som dievčatám cestou do nemocnice písala, čo sa stalo, Liv mi poslala správu, že hneď vyráža za mnou.

Liv vošla dnu. „Bože, Michelle, vieš, ako som sa zľakla? Nabudúce nehovor, že ťa zrazil chlap, myslela som si, že ťa prešiel autom,“ karhala ma.

„Čo iné som mala povedať, veď sa rútil ako buldozér! Pozri, čo mi urobil,“ ukázala som na svoju obviazanú nohu.

„Hovorila som s lekárom, neboj sa, postarám sa o teba,“ pohladila ma po ruke. Podala mi barly a ja som sa snažila stúpať na nohu čo najmenej. Lodičky aj kabelku mi vzala do rúk a ja som išla bosá. *Naozaj veľmi elegantné.*

„Vydrž minútku, v aute mám určite tenisky.“

Už pre ne chcela zbehnúť, ale ja som si všimla, že je chodba prázdna a po mojom buldozéri ani stopa.

„Nie, tolko prejdem, parkuješ v podzemke?“

„Áno.“

„No tak poďme, nechcem tu ostať už ani minútu.“

Popravde, nechcela som viac stretnúť toho chlapa. Stačilo mi, ako sa ma v aute vypytoval osobné otázky. Ale rýchlo pochopil, že sa odo mňa nič nedozvie a napokon s tým prestal.

Vyšli sme na chodbu, ja som sa snažila ísť s barlami rýchlejšie, no nešlo to a vyzerala som dosť komicky. Liv sa stratila za rohom a o chvíľku sa vrátila aj s vozíčkom pre imobilných pacientov.

„Ty si hlavička.“

„Ešteže ma máš.“

Nasadla som do kresla, chytila do rúk barly a Liv ma tlačila k výťahom. Zviezli sme sa dole do podzemnej garáže a až teraz sa začali žarty, ako nastúpiť do jej SUV.

„Otoč sa zadkom a nejakou sa tam vyškríab, ja ťa vyťahnem,“ povedala a prešla okolo auta. Vošla dnu po štyroch a keď som sa k nej otočila chrbtom, ťahala ma za pazuchy a ja som sa na jednej nohe tlačila vzad do auta.

„Bože, Liv, prisahám, že ti to jedného dňa vrátim.“

Trápnosť situácie sa nedala ani opísať.

„Netrep a buď ticho, snáď nás nikto neuvidí.“

„Teba nikto, to ja som stále von, doriti!“

Bosá, s jednou nohou obviazanou, a tie drevené čudá na zemi. Úplná groteska. Našťastie o tomto čase už nebolo v nemocnici veľa pacientov a v garáži parkovalo málo áut. Nejakou som sa aj s Livinou pomocou dotrepala na zadné sedadlo. Liv nastúpila dopredu a naštartovala.

„No tak, povieš mi konečne, kto bol ten chlap, čo do teba vrazil?“ vyzvedala, keď sme vychádzali z parkoviska. Vyšli sme z podzemia cez bránu nemocnice a odbočovali na hlavnú ulicu. Oči mi padli na toho človeka pred vstupnými dverami, s cigaretou v ústach.

Áno, buldozér sa evidentne chce zabiť rakovinou!

Ako dobre, že má toto auto vzadu tónované sklá. Pohľad toho chlapa by som určite viac nezniesla. To, ako sa na mňa uprene díval, mi robilo veľkú dieru v hrudi, ale nikdy by som to nepriznala nahlas.

Pozrela som sa dopredu na Liv a ona sa obzrela v spätnom zrkadle a čakala na odpoveď.

„Ale, nikto, iba jeden debil.“

Zavrela som oči a snažila sa upokojiť moje vnútorné myšlienky. *Som v pohode, už ma nič nerozhodí.*

Nielenže sa nám skončil babský večer, ešte mám aj nohu v prdeli. Môže sa mi ešte niečo stať?

Nahmatala som kabelku a otvorila ju. Krvi by sa vo mne nedorezal. Krabička tampónov bola tam, rovnako ako aj môj mobil s peniazmi. Neviem o tom, že by som si zaplatila tampóny v samoške, musel to spraviť ten... *ten chlap.*

To snáď nemyslí vážne!

2. MICHELLE

Mohla som si myslieť, že ticho neostane večné. Teda okrem mojej mysle, v ktorej sa to hmýrilo každodennými otázkami, na ktoré som si radšej ani neodpovedala. V tomto prípade bolo premýšľanie priam až neznesiteľné.

Ale teraz ma neprebudila iba bolesť hlavy. Tá sa stupňovala so zvukom, ktorý zvonil hneď vedľa mňa. Lenže ak by ma zobudil budík, bola by som spokojnejšia, než to číslo volajúceho, na ktoré som nechcela odpovedať.

Raz ročne mi zazvoní telefón a volajúci vyžaduje moju prítomnosť. Tentoraz som to nezdvihla, iba potiahla červené okienko do strany.

Pretréla som si opäť oči a zaostrila na protiľahlú stenu krémovej farby, na ktorej boli povešané fotky mojej kamarátky a jej rodiny. Aj seba by som tam niekde našla, ale to by som musela z tejto diaľky poriadne zaostriť. Mala som však dobrý dôvod ležať. Okrem otupujúcej bolesti hlavy sa prihlásila aj noha.

Vnútorne som sa povzbudzovala, že to zvládnem a presviedčala som samu seba, že sa čím skôr vyliečim. Ale možno to bolo iba moje prianie.

Vystrela som sa a hneď aj ľutovala, že som ostala ležať na gauči. Aspoňže ma niekto láskavý v noci prikryl.

Keď telefón zazvonil druhýkrát, uistila som sa, že som v miestnosti sama a prijala hovor. „Prosím?“

„Pani Cooperová,“ oslovila ma radostne priezviskom, pri

ktorom sa mi skrúcali vnútornosti a rezanie žiletiek obnovilo nezacelenú ranu. „Som rada, že som vás zastihla. Iba vám chcem pripomenúť výročnú schôdzu spoločnosti, ktorá sa uskutoční ako obvykle dvadsiateho novembra. Taktiež pripomínam, že vaša účasť je povinná,“ vyslovila takú obyčajnú, ale pre mňa znepokojivú vetu.

„Dobre, prídem.“

Neoponovala som, iba som pritakala, pretože nemalo zmysel povedať nie. Vedeli, ako na mňa zatlačiť.

Zrušila som slečnu, ktorá mi pripomenula, kto vlastne som a kým som sa stala. Že nie je všetko ľahké a hlavne, že sa nedá zabudnúť tak jednoducho, ako som si sprvu myslela.

„Kam ideš?“ ozvala sa prichádzajúca Liv, ktorá zrejme počula môj telefonát.

Pozrela som sa na ňu a klamala jej rovno do očí. Bola som v tom macher. Lenže hneď som svoje machrovanie pokazila hlúposťou: „Príde mi opravár pozrieť práčku, tak už radšej pôjdem domov.“

Ach, Michelle! To si si nevedela vymyslieť niečo lepšie? Vnútorne som sa prefackala.

„Teraz? A zvládneš to sama?“ Dala si ruky cez hrud' a pozerala na mňa nedôverčivo.

Už som u nej viac nemohla zostať. Nebola som zvyknutá na to, aby sa o mňa niekto staral. A tá fotka, na ktorú som zaostriala, že patríam k nej do rodiny, na mňa z dialky kričala. A z toho pomyslenia som sa cítila ešte horšie. Lepšie bude, ak zostanem doma, sama so svojimi starosťami. Viem, že nebudem myslieť na nič iné, iba na tú schôdzu, a v takom strese ma nesmie vidieť. Veď som to ja – *pohodová* Michelle. Nemôže ma poznať inak ako tú osobu, ktorú som sa snažila každému predstaviť.

Vstala som aj s barlami a prešla ku kabelke s úsmevom, ako-